

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9CdoPr/8/2023
Identifikačné číslo spisu: 1111222824
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1111222824.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. J. J. H., T., T. X, zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Zajíčkovou, Bratislava, Dostojevského rad 17, proti žalovanému služobnému úradu Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Bratislava, Špitálska 4, 6 a 8, IČO: 00 681 156, zastúpenému advokátskou kanceláriou Martin Pavle s. r. o., Bratislava, Pribinova 4, IČO: 36 860 450, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a iné, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/115/2011, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C/115/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. januára 2023 sp. zn. 8Co/111/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. februára 2022 č. k. 11C/115/2011-2864 určil, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru doručená žalobkyni dňa 30. marca 2011 je neplatná, v časti o určenie, že štátnozamestnanecký pomer medzi žalobkyňou a žalovaným aj naďalej trvá žalobu zamietol, v časti uplatnených antidiskriminačných nárokov a nároku na zaplatenie osobného príplatku s príslušenstvom žalobu zamietol, v časti neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, v časti antidiskriminačných nárokov a nárokov na zaplatenie osobného príplatku s príslušenstvom žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Žalobkyňa sa žalobou v spojení s v konaní pripustenou zmenou žaloby voči žalovanému domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd: a) určil, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru doručená 30. marca 2011 je neplatná a štátnozamestnanecký pomer medzi žalobkyňou a žalovaným aj naďalej trvá, b) žalovanému uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni formou zaslania ospravedlňujúceho listu (so špecifikovaným znením; pozn.) za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu iného postavenia, ktorého sa dopustil tým, že za prácu rovnakej hodnoty platil žalobkyni nižší plat a nevytváral

jej vhodné pracovné podmienky, čím porušil zásadu rovnakého zaobchádzania z dôvodu iného postavenia vo vzťahu k žalovanému a zasiahol do jej práv vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, c) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v podobe ujmy na dôstojnosti v dôsledku diskriminačného konania vo výške 50 000 eur, d) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 529,50 eura mesačne od 25. januára 2011 do odstránenia následkov porušenia a úrok z omeškania na základe neoprávnene odňatého osobného príplatku.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania, po právnom posúdení veci podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 1, § 2a ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 8, ods. 11, § 3 ods. 1, ods. 2, § 6 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 11 ods. 1, ods. 2 zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „AZ“), podľa § 1 ods. 1, 3, § 4 ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 5 ods. 1, ods. 3, § 6 ods. 1, § 12 ods. 1, ods. 2, § 14 ods. 1, § 20 ods. 1, § 43 ods. 1, § 47 písm. b), § 50, § 59 ods. 1, § 60 ods. 1, § 62 ods. 1, § 81, § 83 ods. 1 písm. c), § 89 ods. 1, § 89 ods. 2, § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 400/2009 Z. z.“) a § 77 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“) dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby len v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. V časti antidiskriminačných nárokov žalovaný v konaní uniesol obrátené dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo a riadne súdu preukázal, že žalobkyňou vymedzené skutkové podstaty diskriminácie neboli naplnené a vychádzajú z jej subjektívneho a skresleného vnímania skutočností bez vzájomného vzťahu príčinnej súvislosti s označenou diskriminačnou pohnútkou. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd žalobu aj v časti nároku vyplývajúceho z odňatia osobného príplatku žalobkyni.

1.3. V konaní bolo nesporné, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne bol založený služobnou zmluvou z 01. februára 2004 a u žalovaného žalobkyňa pracovala od mája 2007 na Odbore rodovej rovnosti a rovnosti príležitostí (ďalej aj len „ORRaRP“) po preložení z jej pôvodného pracoviska na Ústredí práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej aj len „ÚPSVaR“). Dňa 30. marca 2011 jej bola na osobnom úrade doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru datovaná 21. marca 2011, odôvodnená ust. § 47 písm. b) zák. č. 400/2009 Z.z. a nadbytočnosťou žalobkyne v dôsledku zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta v ORRaRP na základe Rozhodnutia č. 31/2010 podpredsedu vlády a ministra práce, sociálnych vecí a rodiny SR z 27. septembra 2010, č. 19074/2010-II/1, ktorým došlo k zmene Organizačného poriadku žalovaného v spojení s rozhodnutím č. 9/2011 z 26. januára 2011. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola v čase doručenia výpovede osobou so zdravotným postihnutím, platnosť tohto právneho úkonu bola v zmysle ust. § 50 zák. č. 400/2009 Z.z. podmienená právoplatným rozhodnutím príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny udeľujúcim súhlas s výpoveďou. Žalovaný sa v texte výpovede odvolal na prerokovanie výpovede so zástupcami odborovej organizácie zamestnancov ako aj na súhlas Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava vyslovený v rozhodnutí z 02. marca 2011, ktoré však v danom čase nebolo právoplatné, nakoľko žalobkyňa si uvedené rozhodnutie prevzala na pošte práve v deň doručenia výpovede a v zákonnej lehote ho napadla odvolaním. Žalobkyňa túto skutočnosť spolu s neexistenciou deklarovaného výpovedného dôvodu riadne namietala v liste doručenom žalovanému 11. apríla 2011, v ktorom ho súčasne požiadala o ďalšie zamestnávanie a pridelovanie práce. Žalovaný uznal neplatnosť výpovede a dôvodnosť žalovaného nároku v tejto časti nerozporoval. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na v konaní nespornú skutočnosť, že žalovaný v čase uskutočnenia výpovede nedisponoval právoplatným rozhodnutím ÚPSVaR Bratislava udeľujúcim súhlas s výpoveďou žalobkyne ako osoby so zdravotným postihnutím (§ 50 zák. č. 400/2009 Z.z.), žalobe v časti určenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru vyhovel. Ako nedôvodnú zamietol žalobu v časti požadovaného určenia, že štátnozamestnanecký pomer medzi žalobkyňou a žalovaným aj naďalej trvá, keď tento skončil v priebehu súdneho konania dohodou strán sporu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru k dátumu 27. marca 2018 (č. l. 1954). Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa žalovanému vyčítala pomerne rozsiahle diskriminačné konanie, ktoré ju malo znevýhodňovať pre jej vek a zdravotný stav. Pod diskriminačné konanie však subsumovala každé ňou nepriaznivo pociťované konanie zo strany žalovaného, resp. jej nadriadených na pracovisku bez ohľadu na to, či malo spojitosť s diskriminačnými znakmi alebo pôvod v jej vlastnom správaní. Skutočnosť, že žalobkyni bola daná výpoveď bez predchádzajúceho súhlasu ÚPSVaR, pritom zakladá dôvod neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nie diskriminačné konanie. V konaní sa nepreukázalo, že by žalovaný

mal v čase dania výpovede žalobkyni vedomosť o tom, že žalobkyňa napadla rozhodnutie ÚPSVaR odvolaním, resp., že by v čase výpovede jej uvedené rozhodnutie ani nebolo riadne doručené, a teda že by jeho konanie voči žalobkyni bolo zámerné a cielené. Odhliadnuc od toho, že žalobkyňa ani nekonkretizovala žiadneho zamestnanca žalovanej s ťažkým zdravotným postihnutím, t. j. v porovnateľnej situácii so žalobkyňou, voči ktorému by bol postup pri výpovedi zo štátnozamestnaneckého pomeru rozdielny, ako nevyhnutný predpoklad pre posúdenie diskriminácie, vyslovil názor, že diskriminačné konanie nemôže byť bez ďalšieho odvodzované od samotných účinkov právneho úkonu v podobe neplatnosti. Akýkoľvek diskriminačný základ nemala ani žalobkyňou namietaná skutočnosť, že žalovaný neoznámil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny výsledok prešetrenia sťažnosti žalobkyne voči upozorneniu na porušenie služobnej disciplíny, keď to nebolo jeho povinnosťou. Uvedené platí aj vo vzťahu k namietanej diskriminácii odôvodnenej doručením kópie urgencye žalovaného na vybavenie žiadosti o udelenie súhlasu s prepustením žalobkyne riaditeľovi Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny. Rovnako ani z ponúknutia dočasného miesta žalobkyni po p. A., ktorá nebola zaradená v rovnakom odbore ako žalobkyňa, nemožno usudzovať dôvodné zdanie diskriminácie zo strany žalovaného, keď uvedeným spôsobom sa žalovaný snažil zamedziť skoršiemu prepusteniu žalobkyne ponukou iného vhodného miesta a žalobkyňa s preradením na uvedené miesto súhlasila.

1.4. Pokiaľ žalobkyňa v spojení s diskrimináciou namietala, že bez ponuky vhodného miesta bola z dôvodu organizačných zmien prepustená len ona, súd prvej inštancie zdôraznil, že výber nadbytočného zamestnanca a kritériá s tým spojené sú výlučne a len na zamestnávateľovi, a do tohto výberu nemôže zasiahnuť ani súd, a to ani v prípade antidiskriminačnej žaloby. Zamestnávateľ musí aj v pracovnoprávnom spore preukázať nadbytočnosť zamestnanca a rozhodnutie o organizačnej zmene, navyiac žalovaný v konaní preukázal, že z dôvodu objektívnych organizačných zmien skončil štátnozamestnanecký pomer aj s osobami výrazne mladšími ako žalobkyňa (rok narodenia 1980, 1984), ktoré mali vysokoškolské vzdelanie a aktívnu znalosť anglického jazyka. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že riešenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne malo súvislosť s organizačnými zmenami, a nie zdravotným postihnutím či vekom žalobkyne, kedy na rovnakom odbore žalovaný k týmto krokom pristúpil aj voči iným zamestnancom, pričom výber nadbytočného zamestnanca bol v jeho výlučnej dispozícii. Žalobkyňa, ktorá sa konaním žalovaného cítila byť diskriminovaná, vôbec nereflektovala skutočnosť, že žalovaný jej aj napriek avizovanému prepusteniu z dôvodu nadchádzajúcich organizačných zmien ponúkol iné pracovné miesto, aj keď len na kratšiu dobu (zastupovanie najviac na 5 rokov), ktoré žalobkyňa dobrovoľne prijala. Pokiaľ žalobkyňa ako diskrimináciu vnímala aj to, že napriek prekážkam v práci na strane zamestnávateľa musela ako nezaradená zamestnankyňa chodiť do zamestnania, žalobkyňu k tomuto nikto nenútil, a pokiaľ bola toho názoru, že zo strany zamestnávateľa sú dané prekážky, ktoré jej bránia vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy (na čo samotná žalobkyňa zamestnávateľa neupozorňovala), mohla uvedenú skutočnosť oznámiť zamestnávateľovi s tým, že pokiaľ by bola jej argumentácia dôvodná, nemusela do času zjednania nápravy chodiť na pracovisko a aj napriek tomu by mala zo strany zamestnávateľa nárok na náhradu mzdy z titulu prekážok v práci. Žalobkyňa však do práce v danom čase riadne chodila, neavizovala nemožnosť vykonávania práce, a aj podľa výpovede svedkov prácu riadne vykonávala, za čo jej bol vyplácaný služobný plat, avšak nie podľa predstáv žalobkyne, nakoľko jej nebol priznaný osobný príplatok. Z vykonaného dokazovania nakoniec vyplynulo, že žalobkyňa nebola jediná zamestnankyňa vykonávajúca pre žalovaného prácu ako nezaradená, keď v pozícii nezaradenej zamestnankyne bolo aj ďalších 16 zamestnancov žalovaného a dôvod nezaradenia žalobkyne vyplynul z organizačným zmien a nedodržania zákonného postupu pri výpovedi danej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, avšak pri platnej organizačnej zmene, v dôsledku ktorej jej miesto zaniklo, t. j. namietaná skutočnosť nemala žiadnu spojitosť s vekom či zdravotným postihnutím ako žalobkyňou uvádzanými diskriminačnými znakmi, čo zodpovedá aj tomu, že žalobkyňa ani v tejto časti namietanej diskriminácie neuviedla žiadneho zamestnanca v obdobnej situácii, s ktorým by žalovaný za obdobnej skutkovej situácie zaobchádzal priaznivejšie.

1.5. Žalobkyňa žalovanému vyčítala aj nerovné zaobchádzanie z dôvodu odňatia prístupu na internet v období od 23. júna 2011 do 04. októbra 2011 a zablokovanie telefonickej linky z kancelárie na miestne a medzimestské telefonicke spojenia oproti iným zamestnancom žalovaného. Žalovaný v konaní predložil dôkaz k chybovému hláseniu predloženému žalobkyňou, z ktorého vyplynula technická chyba na

pracovnej stanici servera. Odbor informačno-komunikačných technológií žalovaného uviedol, že nikdy žiadnemu zamestnancovi u žalovaného nebol úmyselne znemožnený prístup do verejnej siete internet, internej siete rezortu, či informačných systémov potrebných pre výkon práce zamestnanca, a to ani žalobkyni za obdobie roku 2011 až po súčasnosť. Uvedené nepriamo potvrdzuje aj žalobkyňou predložená emailová komunikácia napr. z júla a septembra 2011. Ako absurdné vnímal súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukazovanie žalobkyne na obmedzenie prístupu na stránky nepotrebné pre plnenie pracovných úloh (napr. www.shmu.sk a iné; pozn.). Ďalej bolo potrebné poukázať, že použitie prístupu na internet na súkromné účely bolo aj v zmysle čl. 7 ods. 2 t) Služobného poriadku žalovaného viazané na predchádzajúci súhlas zamestnávateľa, a to u každého zamestnanca. Rovnako celkom mylne až absurdne žalobkyňa ako diskriminačné vnímala nemožnosť prístupu na internet za účelom hľadania si nových možností zamestnania, nakoľko zamestnávateľ takúto povinnosť nemá voči žiadnemu zamestnancovi, keď do plnenia služobných úloh a ani služobného času zamestnanca rozhodne nepatrí hľadanie si iného zamestnania. Z dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa mala v rozhodnom období prístup na internet, pričom sama uviedla, že sa jej stávalo, že niekedy jej maily išli a niekedy nie, čo svedčí o technických chybách potvrdených odborom informačno-komunikačných technológií, ktoré žalobkyňa zjavne účelovo pripisovala diskriminačnému konaniu žalovaného. Ani v konaní vypočutí svedkovia nepotvrdili cieľené znemožnenie prístupu žalobkyni na internet zamestnávateľom. K blokácii služobného telefónu svedkyňa H. potvrdila, že v určitom čase boli blokové medzimestské hovory, avšak dôvodom bolo pretelefonovanie vysokej sumy, pričom k takýmto šetriacim krokom dochádzalo aj na iných odboroch. V konaní nebola preukázaná ani nepriama diskriminácia žalobkyne vo vzťahu k pokynom na vybavenie práce v kratších lehotách. Žalovaným vyvrátená bola aj žalobkyňou namietaná diskriminácia spočívajúca v tom, že ostatní zamestnanci neboli povinní predkladať reporty. Žalobkyňa tvrdila, že p. H. ponížujúco zaobchádzala so žalobkyňou počas celého obdobia jej pôsobenia na odbore, čo sa ukázalo ako nepravdivé, keď vypočutí svedkovia (napr. svedkyňa U.) uviedli, že určitý čas mala žalobkyňa s nadriadenou nadštandardné vzťahy, ktoré sa odzrkadlili aj v neformálne povolených skorších odchodoch žalobkyne z pracoviska v piatok a neskorších príchodoch do práce v pondelok. Z výpovede svedkov A., F. a H. tiež vyplynulo, že žalobkyňa zo vzájomných interakcií vyvodzovala skreslené, zaujaté a zavádzajúce subjektívne závery, ktoré sa následne premietli do osobných atakov a invektív žalobkyne voči menovaným svedkom. Z výpovede zamestnancov žalovanej vyplynulo, že títo (vrátane priamej nadriadenej H.) v rozhodnom čase nemali žiadnu vedomosť o tom, že žalobkyňa je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, ktoré nebolo navonok pozorovateľné. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že akékoľvek žalobkyňou pociťované „iné“ správanie zamestnancov žalovaného voči žalobkyni nebolo spojené s označenými diskriminačnými znakmi, ale konaním samotnej žalobkyne, jej dochádzkou, plnením jej pridelených úloh, a žalobkyňa ani v tejto súvislosti neponúkla „komparátora“, t.j. žiadnu osobu, ktorá by na základe obdobného správania bola zvýhodňovaná, príp. neznevýhodňovaná oproti nej, čo je základný predpoklad úspechu diskriminačnej žaloby. Za tendenčné a nepreukázané v súvislosti s popisovaným diskriminačným konaním považoval súd prvej inštancie aj tvrdenie žalobkyne, že žalovaný jej tým sťažil možnosti ďalšieho pracovného uplatnenia. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že intenzita a následky, ktoré mala žalobkyňa z opisovaného diskriminačného konania mať, celkom nekorešponujú so skutočnosťou, že do času začatia súdneho konania žalobkyňa neupozorňovala žalovaného (predovšetkým nadriadených H.) na nerovné zaobchádzanie na pracovisku a nevyužila interné možnosti s tým spojené a rovnako, že žiaden z vypočutých svedkov a kolegov žalovanej z ORRaRP, pracujúcich pod vedením riaditeľky odboru H. si ani len v náznakoch nevšimli diskrimináciu žalobkyne a pracovné prostredie na odbore zhodne označovali ako priateľské. Diskriminácia v akejkoľvek forme nebola preukázaná ani vo vzťahu ku konaniu zamestnávateľa pri schvaľovaní dovolenky. Žalobkyňa poukazovala na priamu diskrimináciu aj v dôsledku ňou dosiahnutého vzdelania a výšky a zloženia jej funkčného platu, na čo súd prvej inštancie uviedol, že zaradenie do vyššej platovej triedy je v prvom rade založené na opise najnáročnejších činností vykonávaných štátnym zamestnancom. Žalovaný v konaní uniesol obrátené dôkazné bremeno a úspešne preukázal, že správanie, ktoré žalobkyňa označila za diskriminačné, malo pôvod v dodržiavaní pracovnej disciplíny, jej osobnom správaní, kvalite plnenia služobných úloh, príp. že z neho nebolo vôbec možné dôvodne usudzovať diskriminačné konanie. Žalobkyňa s odkazom na diskrimináciu napadla viaceré konania žalovaného, ktoré ho oprávňovali z titulu jeho postavenia ako zamestnávateľa, t. j. nadriadeného. Navyše, tak svedkyňa H., ako aj iní zamestnanci žalovaného, konanie ktorých v mene zamestnávateľa malo zakladať

nerovné zaobchádzanie, nemali žiadnu vedomosť o zdravotnom postihnutí žalobkyne, t. j. o jednom z dvoch namietaných a antidiskriminačným zákonom chránených dôvodoch, a to za stavu, kedy zdravotné postihnutie žalobkyne nebolo navonok badateľné. Z výpovede v konaní vypočutých svedkov vyplynulo, že na odbore rodovej rovnosti pracovali aj zamestnankyne vekovo príbuzné žalobkyni, pričom žalobkyňa neponúkla tvrdenie o tom, že by niektorej z týchto kolegyň v príbuznom veku pristupoval žalovaný v porovnateľnej situácii inak. Vzhľadom na nedôvodnosť základu antidiskriminačnej žaloby sa súd prvej inštancie v ďalšom nezaoberal odvodenými nárokmi na ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy.

1.6. Žalobkyňa si, dôvodiac neoprávneným odňatím osobného príplatku, ktoré nebolo sprevádzané zmenou opisu práce, uplatnila voči žalovanému aj nárok na náhradu škody, ktorý súd prvej inštancie, neviazaný právnou kvalifikáciou nároku prezentovanou stranou sporu (zásada iura novit curia) právne kvalifikoval ako mzdový nárok. Dôvodil, že služobný plat štátneho zamestnanca je zložený z dvoch zložiek, pričom nemennou je len tarifný plat, keďže osobný príplatok ako fakultatívna zložka služobného platu je (alebo mal by byť) závislý od kvality plnenia služobných úloh, hodnotenie ktorej môže mať vplyv na variabilitu tejto zložky platu, čoho si musí byť vedomý každý štátny zamestnanec pri zakladaní služobného pomeru. Nakoľko zmyslom osobného príplatku je motivačne pôsobiť na kvalitatívnu stránku plnenia služobných úloh tak vo vzťahu k jednotlivcovi, ako aj pracovnému kolektívu, zákonodarcia ponechal možnosť reagovať na zmenu v kvalite plnenia služobných úloh práve možnosťou zníženia, príp. odňatia tejto zložky platu štátneho zamestnanca. Zákon č. 400/2009 Z.z. pritom nepredpisuje ani formu ani náležitosti takéhoto úkonu a z dôvodovej správy k § 89 zák. č. 400/2009 Z.z. vyplýva, že priznanie, zvýšenie, zníženie či odňatie osobného príplatku by malo byť viazané na príbežné hodnotenie kvality plnenia úloh štátnym zamestnancom príslušným vedúcim zamestnancom. Možnosť zníženia či odňatia osobného príplatku pomáha naplniť jeho cieľ a oceniť dlhodobu kvalitnú, nadštandardnú pracovnú výsledky, príp. výkon práce nad rozsah pracovných činností. Pokiaľ preto vedúci zamestnanec dospeje k záveru, že uvedené skutočnosti sa u zamestnanca zmenili, môže dôjsť k zníženiu či odňatiu osobného príplatku. V danom prípade žalovaný odňatie osobného príplatku žalobkyni odôvodňoval práve nedostatočnou kvalitou plnenia služobných úloh žalobkyňou a v konaní predložil viacero dôkazov preukazujúcich, že dôvodom pre odňatie osobného príplatku bolo dlhodobé neuspokojivé plnenie služobných úloh, a nie vek či zdravotné postihnutie žalobkyne. Aj vzhľadom na už spomínanú fakultatívnosť tejto zložky služobného platu a jej cieľ, ktorým je motivácia k vysokej úrovni kvality plnenia služobných úloh, bol súd prvej inštancie toho názoru, že pokiaľ sú splnené podmienky spočívajúce minimálne v poklese kvality plnenia služobných úloh oproti stavu priznania osobného príplatku, je vo výlučnej právomoci zamestnávateľa rozhodnúť, či pristúpi k zníženiu alebo odňatiu osobného príplatku. Súdu nepatrí preskúmať, v akej výške prizná služobný úrad osobný príplatok štátnemu zamestnancovi, pretože odmeňovanie zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere je o.i. viazané na disponibilné finančné prostriedky v štátnom rozpočte vyčlenené pre tú-ktorú rozpočtovú kapitolu. Žalovaný v konkrétnom prípade nepristúpil k zníženiu osobného príplatku, ale rovno k jeho odňatiu s poukazom na racionálny a ním hodnotiteľný argument, že žalobkyňa neuspokojivo plnila služobného úlohy za situácie, keď iní zamestnanci pracujúci na rovnakom odbore, ktorí mali nižší osobný príplatok, dosahovali vyššiu odbornosť a s tým spojenú kvalitu práce. Kvalitu plnenia služobných úloh pritom nie je možné hodnotiť len na základe dosiahnutého vzdelania, počtu odpracovaných rokov či predchádzajúcej pracovnej pozície žalobkyne, ktorú vykonávala pre zamestnávateľa. Kvalitu plnenia služobných úloh prináleží hodnotiť nadriadenému žalobkyne, ktorý zodpovedá za jej pracovné výstupy a tieto má možnosť komparovať aj s prácou ostatných zamestnancov na danom odbore. Súd nemôže v tomto smere vychádzať zo žalobkyňou subjektívne prezentovaného vnímania a hodnotenia vlastnej práce. Zákon nestanovuje žiaden kogentný postup, na základe ktorého je možné pristúpiť k odňatiu tejto zložky služobného platu a v konaní bol preukázaný skutkový základ pre takýto krok v podobe neuspokojivého plnenia služobných úloh zadaných priamou nadriadenou žalobkyne, p. H. Zákon č. 400/2009 Z.z. žalovanému neukladal povinnosť predbežne prerokovať takýto postup so zamestnancom, pričom odňatie osobného príplatku žalobkyni v konkrétnom prípade nemožno považovať ani za prekvapivé. V konaní žalovaný preukázal, že odňatie osobného príplatku žalobkyni nebolo v priamej príčinnej súvislosti so žalobkyňou vymedzenými diskriminačnými dôvodmi, ale korešpondovalo so zákonom predpokladaným znížením kvality plnenia služobných úloh.

1.7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne (a s ohľadom na právne účinný dispozitívny úkon žalobkyne, ktorým sa domáhala čiastočného späťvzatie petitu žaloby, pozn.) rozsudkom z 10. januára 2023 sp. zn. 8Co/111/2022 pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 37 500 eur a v časti náhrady odňatého osobného príplatku v sume 2 090,32 eura, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Rozšírenie žalobného nároku v časti náhrady odňatého osobného príplatku po októbri 2015 nepripustil. Ďalej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti a vyslovil, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd preskúmal v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a súc viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Žalobkyňa vo svojom odvolaní zopakovala svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol. Súd prvej inštancie precízne poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto odôvodnenie jeho rozhodnutia možno považovať za presvedčivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach naň odkázal (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie doplnil, že v preskúmvanej veci žalobkyňa postavila svoj žalobný návrh na tvrdení o porušení zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby, odmeňovanie v štátnej službe, vzdelávanie a skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Ako dôvody diskriminácie označila vek a zdravotný stav. Žalobkyňa však bola zároveň povinná identifikovať skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a musela preukázať porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny. Žalobkyňa na opodstatnenosť svojej žaloby vo väčšine prípadov vôbec neuviedla, že by sa s ňou z dôvodu jej veku či zdravotného stavu zaobchádzalo horšie ako s niekým iným, kto tieto dôvody nemá, a je v rovnakej či porovnateľnej situácii. Z väčšiny tvrdení žalobkyne pri absencii označenia vhodného komparátora tak nebolo možné usudzovať, že k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo; tvrdenia žalobkyne neboli spôsobilé objektívne vyvolať dôvodné presvedčenie, že došlo zo strany žalovaného k porušeniu povinnosti zaobchádzať so žalobkyňou rovnako.

2.2. Podľa odvolacieho súdu u žalovaného nastala neštandardná situácia, keď štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené, ale súhlas so skončením jej štátnozamestnaneckého pomeru nebol žalovanému udelený, v dôsledku čoho sa stala výpoveď neplatnou a na strane žalovaného tak vznikli prekážky v práci. Žalobkyňa ostala bez opisu činností štátnozamestnaneckého miesta v dôsledku jeho zrušenia a bola od 01. júna 2011 (po nástupe z PN) vedená ako nezaradená zamestnankyňa a bol jej vyplácaný plat vo výške, ktorý jej patril pred zrušením jej miesta. Žalobkyňa bola vedená ako nezaradená z objektívnych dôvodov a nie z dôvodu jej veku či zdravotného stavu. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne poukázal, že v konaní vyšlo najavo, že nezaradených bolo u žalovaného viacej zamestnancov. Postup žalovaného v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru preto nevykazoval žiadne znaky diskriminačného konania. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že so žalobkyňou bol skončený pracovný pomer v súvislosti s organizačnými zmenami a nie jej zdravotným postihnutím či vekom. Správne tiež súd prvej inštancie poukázal na to, že výber nadbytočného zamestnanca a kritériá s tým spojené sú vo výlučnej dispozícii zamestnávateľa. Žalovaný preukázal, že vykonával rozsiahle organizačné zmeny na rôznych úrovniach, nielen na ORRaRP, vzhľadom na uznesenie vlády SR č. 805/2010 k návrhu opatrení na zvýšenie efektívnosti fungovania verejného sektora a zlepšenie stavu verejných financií. Nešlo preto o svojvoľné či účelové zmeny v snahe prepustiť žalobkyňu. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný nezískal súhlas úradu práce s jej prepustením, a preto pristúpil k šikanóznemu a diskriminačnému zaobchádzaniu, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný preukázal, že v rámci organizačných zmien boli z odboru rodovej rovnosti a rovnosti príležitostí prepúšťaní k 31. októbru 2010 a 30. novembru 2020 štátni zamestnanci s

vysokoškolským vzdelaním, ovládajúci anglický jazyk, rôznych vekových skupín bez ohľadu na ich zdravotný stav a vek. Nič nenasvedčuje tomu, že by pohnútkou diskriminačného konania žalovaného bolo zbaviť sa žalobkyne ako osoby so zdravotným postihnutím a že je potrebný súhlas úradu práce na jej prepustenie. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by mal žalovaný pre žalobkyňu vhodné miesto ku dňu udelenia výpovede 30. marca 2011, na ktoré by sa vzťahovala jeho ponuková povinnosť, a že by jej toto neponúkol z niektorého z tvrdených diskriminačných dôvodov; zúčastniť sa výberových konaní, na ktoré žalobkyňa poukazovala, jej nič nebránilo.

2.3. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne ďalej uviedol, že v konaní nebolo preukázané že by žalobkyni od 23. júna 2011 bol zablokovaný prístup na internet a intranet a bola jej odpojená telefonická linka. Z vykonaného dokazovania vyplýva len nefunkčnosť prístupu na niektoré webové stránky a nie cieľené a svojvoľné zablokovanie prístupu k internetu. Odvolací súd dospel k záveru, že ani ďalšie tvrdenia žalobkyne obsiahnuté v jej odvolacej argumentácii nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam. Správny bol podľa odvolacieho súdu aj záver, že zamestnanci nemali vedomosť o tom, že žalobkyňa je osobou ZŤP, pokiaľ im to sama nepovedala. Žalovaný vysvetlil zadanie úlohy žalobkyni s o jeden deň kratšou lehotou ako dvom ďalším kolegyniam tým, že pani H., ktorá bola najdlhšou zamestnankyňou odboru a bola prítomná pri tvorbe predchádzajúcej Rady vlády pre rodovú rovnosť, pripravovala finálny výstup návrhu štatútu Rady a stanovisko pripravované žalobkyňou bolo potrebné zahrnúť do tohto finálneho výstupu. Ďalej, pokiaľ zamestnávateľ žalobkyňu upozornil na porušenie služobných povinností, nemožno na základe ničoho usudzovať, že by tak bolo svojvoľne zo zakázaných dôvodov, resp. v snahe ukončiť štátnozamestnanecký pomer bez súhlasu úradu práce. navyše, žalobkyňa v konaní nepoukázala na takého iného zamestnanca žalovaného, ktorému by za porušenie služobnej disciplíny nebolo dané upozornenie. Napokon, oporu vo vykonanom dokazovaní nemalo podľa odvolacieho súdu ani tvrdenie žalobkyne, že žalovaný cieľene vytváral pre ňu zahanbujúce, nepriateľské a ponižujúce prostredie. Za obťažovanie či za ponižujúce a diskriminačné zaobchádzanie nebolo tiež možné bez ďalšieho považovať upozornenie na porušovanie pracovnej disciplíny či zadávanie pokynov na plnenie služobných úloh. V konaní nebolo preukázané, že by žalobkyni bolo bránené v odbornom vzdelávaní z dôvodu, že sa svojich práv domáha súdnou cestou.

2.4. Pokiaľ išlo o výsluch svedkyne Janíkovej v domácom prostredí, odvolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie urobil všetky potrebné opatrenia na to, aby sa strany mohli k výsluchu svedkyne vykonanom v domácom prostredí vyjadriť, zaslal stranám zápisnicu z výsluchu ako i zvukový záznam, oboznámil obsah zápisnice o výsluchu na pojednávaní 23. júna 2016, ku ktorému mali strany priestor vyjadriť sa, stranám bolo zároveň uložené zaslať súdu písomne otázky na svedkyňu. Následne konajúci súd zopakoval výsluch svedkyne Janíkovej tak, že uznesením z 27. októbra 2016 nariadil jej výsluch písomne a uznesením z 31. januára 2017 vyzval svedkyňu na zodpovedanie otázok strán uložených jej uznesením.

2.5. Vo vzťahu k zníženiu funkčného platu žalobkyne o osobný príplatok odvolací súd zopakoval, že zákon ponecháva zamestnávateľovi voľnosť pri postupe odňatia osobného príplatku, nepredpisuje žiaden záväzný postup následkom nedodržania ktorého by bola jeho neplatnosť či nezákonnosť. Podklad vo vykonanom dokazovaní preto nemalo tvrdenie žalobkyne, že odňatie osobného príplatku bolo vytvorené účelovo, zjavne s cieľom donútiť ju odísť z práce, nakoľko sa nepodarilo získať súhlas úradu práce. Žalobkyňa podľa odvolacieho súdu nedôvodne namietala, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil materiálny základ odňatia osobného príplatku. Súd prvej inštancie pri svojich záveroch správne zohľadnil skutočnosť, že osobný príplatok a jeho priznanie (vrátane zmien) je prostriedkom na motiváciu zamestnancov a rozhodovanie je plne v kompetencii zamestnávateľa. V danom prípade bolo odňatie osobného príplatku objektivizované nespokojnosťou nadriadenej žalobkyne s plnením služobných úloh, postup zamestnávateľa nevykazoval žiadne znaky rozporu s dobrými mravmi, resp. nevedol ho diskriminačný dôvod alebo iný rozpor s právnym predpisom. Na základe rozsiahleho dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalovaného nešlo o svojvoľu ani diskrimináciu v súvislosti s odňatím osobného príplatku. Navyše, žalobkyňa netvrdila, že by žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania pri odmeňovaní tým, že jej bol osobný príplatok odňatý za nekvalitné plnenie služobných úloh oproti iným zamestnancom, ktorí rovnako ako ona si nekvalitne plnili služobné úlohy, ale im nebol osobný príplatok odňatý. Ako nedôvodné posúdil odvolací súd aj tvrdenia žalobkyne, že v súvislosti s jej

zaradením do platovej triedy došlo k jej diskriminácii z dôvodu veku či zdravotného postihnutia.

2.6. Odvolací súd vyzdvihujúc správnosť záverov súdu prvej inštancie a kvalitu odôvodnenia jeho rozhodnutia záverom zdôraznil, že podstata odvolacej argumentácie žalobkyne spočívala v zopakovaní skutočností, na ktoré poukazovala a ktoré prezentovala aj pred súdom prvej inštancie, pričom rozsudok súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu spočíva na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v časti antidiskriminačných nárokov a nároku na zaplatenie osobného príplatku rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil so žalovaným aj v tom, že zastúpenie neustrannou a objektívnou osobou nepôsobiacou na pracovisku žalovaného bolo v danom spore nevyhnutné; priznal preto opodstatnenosť zastúpenia žalovaného advokátom. Dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP odvolací súd nevezhladol.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, napádajúc ho v celom jeho rozsahu, podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a aby z dôvodov hodných osobitného zreteľa žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa zároveň z dôvodov hodných osobitného zreteľa dovolaciemu súdu navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia postupom podľa § 444 CSP.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces žalobkyňa oprela o tvrdenie, že súd riadne nevyhodnotil viaceré rozpory, na ktoré žalobkyňa poukazovala, v dôsledku čoho nesprávne vyhodnotil dôkazy a vec nesprávne právne posúdil. Súd (prvej inštancie) vôbec neprihliadol na záverečnú reč, ani na viaceré vyjadrenia žalobkyne a v napadnutom rozsudku sa nevysporiadal s jednotlivými dôkazmi. Mala za to, že súd mal preskúmať skutkový stav, pretože v tomto prípade došlo okrem neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru aj k diskriminačnému konaniu. Odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobkyne a úplne odignoroval dôkazy, ktoré predložila. Súd v rozpore s § 196 ods. 3 CSP a zásadou ústnosti nevypočul svedkyňu H., napriek tomu, že konanie má byť zo zásady ústne, verejné a výsluchy svedkov majú byť bezprostredné.

3.2. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že ju žalovaný napriek prekážkam v práci na strane zamestnávateľa nútil, aby chodila do práce pod vyhrážkou, že neospravedlnená absencia bude považovaná za porušenie služobnej disciplíny. Hoci žalobkyňa upozorňovala na existenciu prekážky na strane zamestnávateľa (aj v konaní pred úradom práce za účasti žalovaného), žalovaný uvedené skutočnosti vôbec nebral do úvahy. Súd (prvej inštancie; pozn.) v bode 153. rozsudku nesprávne uvádza, že žalobkyňu nikto nenútil chodiť do zamestnania, čo je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním. Túto skutočnosť odvolací súd vôbec nezohľadnil, hoci ide o konanie v rozpore s judikatúrou i zákonom o štátnej službe. Nezaradenie zamestnanca počas čakania na udelenie súhlasu úradu práce nemá oporu v zákone a tvrdenie odvolacieho súdu v bode 18. napadnutého rozsudku nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní, ani nie je pravdivé. Žalobkyňa ďalej namietala, že opakovane upozorňovala na voľné štátnozamestnanecké miesta u žalovaného, ako aj na výberové konania. U žalovaného boli voľné miesta, ktoré mohol ponúknuť žalobkyni, ale tak neurobil z dôvodu, že čakal na súhlas úradu práce s prepustením žalobkyne, a teda jednoznačne z dôvodu jej zdravotného postihnutia jej voľné miesta neponúkol. Už počas konania na úrade práce prítomný žalovaný disponoval voľnými pracovnými miestami. Žalovaný mal tiež možnosť žalobkyňu trvalo preložiť, čo nebolo podmienené vykonaním výberového konania. Postup zamestnávateľa bol preto v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala znevýhodnenie v zamestnaní oproti ostatným zamestnancom, žalobkyňa namietala, že všetci ostatní zamestnanci, ktorí boli nezaradení, boli nezaradení len najviac dva mesiace, t.j. počas ich výpovednej doby, keďže však bola žalobkyňa ZŤP, zamestnávateľ s ňou evidentne zaobchádzal inak, čo bolo preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie. Výpoveď bola žalobkyni doručená až po viacnásobných žiadostiach žalovaného o udelenie súhlasu s výpoveďou, avšak v čase dania výpovede nebolo o žiadnej z nich právoplatne rozhodnuté. Žalovaný preto pristúpil jednak k odňatiu osobného príplatku v rozpore so zákonom a aj k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta a v

rozpore so zákonom a ustálenou judikatúrou (napr. 3Cdo/81/2010) trval na tom, aby žalobkyňa naďalej vykonávala prácu na pracovisku. Súd sa tiež vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobkyne, že k odňatiu osobného príplatku došlo v rozpore so zákonom o štátnej službe, žalobkyňa sa nemohla k veci vyjadriť, o dôvodoch na odňatie osobného príplatku sa dozvedela až zo súdneho spisu. Žalovaný sa tak dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi a spôsobil tým žalobkyňu škodu. Žalobkyňa namietala, že predložila dôkazy, že žalovaný nedoplňal Úradom práce Bratislava požadované doklady a skutočnosti o povinnej ponuke voľných štátnozamestnaneckých miest žalobkyňi, ale podával ďalšiu a ďalšiu žiadosť o súhlas s výpoveďou žalobkyne. Výbavenie prvej žiadosti žalovaného o predchádzajúci súhlas s výpoveďou žalobkyne (z 28. septembra 2010) bolo urgované listom žalovaného adresovaným na ÚPSVaR a kópia urgencye bola adresovaná a zaslaná aj generálnemu riaditeľovi ústredia (Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny; pozn.), čo považovala za znevýhodnenie a diskrimináciu žalobkyne v súvislosti s rozhodovacím konaním, týkajúcim sa žalobkyne. Žalovaný priznal, že žalobkyňu na ústredí poznali; žalobkyňa na ústredí pracovala ako riaditeľka odboru s cca 26 zamestnancami, a metodickým riadením úradov práce vo zverenej oblasti 3 roky (marec 2004 až máj 2007) a práve u zamestnancov, ktorí poznali žalobkyňu, poškodil žalovaný jej dobré meno zaslaním na obidve organizácie ešte v deň odovzdania žalobkyňi v januári 2011 Upozornenie na porušenie služobnej disciplíny, ako aj ničím nepreukázaného tvrdenia o údajnom predčasnom odchode z práce, aj o údajnom neplnení úloh a iných nepreukázaných a nepravdivých skutočnosti, ktoré výrazne poškodzovali, znevýhodňovali a diskriminovali žalobkyňu, neboli v súlade s dobrými mravmi. Ani po tom, čo žalovaný uznal neoprávnenosť Upozornenia na porušenie služobnej disciplíny voči žalobkyňi, na základe oprávnenej sťažnosti, bývalého zamestnávateľa žalobkyne ani Úrad o tejto skutočnosti už neinformoval. O všetkých týchto okolnostiach sa žalobkyňa dozvedela až v konaní pred Úradom práce nahliadnutím do administratívneho spisu.

3.3. Žalobkyňa, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/13/2009 namietala, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že žalovaný ju nútil, aby v stave, keď bola 18 mesiacov nezaradená bez opisu pracovnej činnosti, chodila zo svojho bydliska na pracovisko a zdržiavala sa tam, nebol jej priznaný osobný príplatok ani odmeny, čím žalovaný postupoval protiprávne a diskriminačne týmto spôsobom výlučne voči žalobkyňi, aby ju prinútil, aby sama dala výpoveď, keďže žalovaný nezískal predchádzajúci súhlas Úradu práce. Súd sa tiež nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že za rovnakú prácu sa má prideľovať rovnaká odmena, keďže nepripustil ako dôkaz preukázanie skutočnosti zo strany žalovaného, koľko boli základné triedy plus osobné príplatky iných zamestnancov na odbore v rozhodnom čase, čím žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že k diskriminácii zo strany zamestnávateľa nedošlo. Žalobkyňa mala za to, že vo vzťahu k nej ako osobe ZŤP šlo zo strany zamestnávateľa o jednoznačnú účelovosť rozhodnutia o organizačných zmenách. Žalovaný pre žalobkyňu úmyselne vytváral nepriaznivejšie prostredie pri opakovanom zrušení štátnozamestnaneckého miesta, na ktorom bola zaradená, aj pri ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta, oproti tomu ako konal v prípade p. U.. Toto podľa žalobkyne preukazuje priamu diskrimináciu žalobkyne voči inej zamestnankyni žalovaného v porovnateľnej situácii. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2204/2003, s ktorým sa sudy nevysporiadali. Žalobkyňa, poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (6Cdo/449/2013, 5Cdo/56/2014, 2MCdo/19/2007), ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-109/88, C-354/13 mala za to, že žalovaný v konaní neuniesol dôkazné bremeno.

3.4. Vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania žalobkyňa v dovolaní namietala potrebu aplikácie § 257 CSP v spojení s uznesením Vlády SR č. 181 zo 17. apríla 2019. Zastúpenie žalovaného advokátom nepovažovala za nevyhnutné, pretože u žalovaného pôsobia odborne vzdelaní zamestnanci práve v oblasti rodovej rovnosti a rovnosti zaobchádzania. Majetková podstata žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy je neporovnateľná s obmedzeným príjmom žalobkyne, ktorá v dôsledku protiprávneho konania musela zo zdravotných dôvodov ukončiť štátnozamestnanecký pomer so žalovaným.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne poukazujúc na jeho celkovú zmätočnosť uviedol, že dovolacie dôvody nie sú dané. Žalobkyňa nepreukázala, akým konaním odvolacieho súdu resp. súdu prvej inštancie malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie

rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie podľa žalovaného spĺňa požiadavky na kvalitu odôvodnenia súdnych rozhodnutí. Uviedol, že žalobkyňa v dovolaní citovala množstvo rozhodnutí, avšak neoznačila ich súvis so skutkovým stavom alebo konkrétnou právnou otázkou. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorým dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

13. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd v tejto súvislosti už konštantne uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia tiež nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmatečnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní,

na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Posúdiac dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), žalobkyňa prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) a porušenie práva na spravodlivý proces (okrem rozsiahlej polemiky so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlasu s ich skutkovými zisteniami) videla v tom, že odvolací súd neprihliadol na viaceré ňou namietané rozpory, nevysporiadal sa s jej podstatnou odvolacou argumentáciou, v dôsledku čoho nesprávne vyhodnotil dôkazy a vec nesprávne právne posúdil.

18. K dovolacej argumentácii žalobkyne najvyšší súd v prvom rade uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. V súvislosti so všeobecne formulovanou námietkou žalobkyne o pochybení súdu prvej inštancie v procese dokazovania je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

20. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritorne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

20.1. Uvedené platí aj vo vzťahu k všeobecným tvrdeniam dovolateľky, že odvolací súd úplne odignoroval ňou predložené dôkazy. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k znátočnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky procesnou stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

21. Pokiaľ dovolateľka namietala, že súd prvej inštancie v rozpore s § 196 ods. 3 CSP a zásadou ústnosti nevypočul svedkyňu H., čo odvolací súd nenapravil, dovolací súd poukazuje, že k písomnej výpovedi svedka (§ 196 ods. 3 CSP) pristúpi súd z vlastnej iniciatívy výnimočne, ak je splnená požiadavka hospodárnosti konania. Dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že súd prvej inštancie k postupu v zmysle § 196 ods. 3 CSP pristúpil v reakcii na procesnými stranami navrhované doplnenie dokazovania opätovným výsluchom svedkyne H. a v dôsledku opätovného

zmarenia jej účasti na pojednávaní súdu objektívnymi okolnosťami vyplývajúcimi zo starostlivosti svedkyne o maloleté dieťa (porov. bod 93. rozsudku súdu prvej inštancie). Je potrebné si uvedomiť, že inštitút tzv. písomnej výpovede je predovšetkým vyjadrením princípu hospodárnosti konania (čl. 17 CSP), z ktorého vyplýva povinnosť súdu postupovať v konaní tak, aby bola vec čo najrýchlejšie a bez zbytočných prietáhov rozhodnutá. Postup súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na konkrétne okolnosti v záujme predchádzania zbytočným prietahom pristúpil k opätovnému výsluchu svedkyne formou jej písomnej výpovede, predchádzajúc tak riziku potenciálneho odročenia pojednávania, v kontexte prejednávanej veci nemožno označiť za iný, než v súlade s princípom hospodárnosti konania.

22. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

23. Podstata dovolacej argumentácie žalobkyne spočívala v rozsiahlej polemike so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlas s ich skutkovými zisteniami, namietajúc, že odvolací súd mal súdom prvej inštancie zistený skutkový stav prehodnotiť. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

23.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala, že odvolací súd úplne odignoroval ňou predložené dôkazy, dovolací súd uvádza, že ide o nepodložené subjektívne závery dovolateľky nevyplývajúce z obsahu spisu, ani odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie.

24. V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP), správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom. Doposiaľ vykonané dokazovanie aj podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom, viazaným skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

25. K námietke žalobkyne týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia dovoláním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súdy

zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. júla 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30).

25.1. Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

26. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

27. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené či zjavne arbitrarne (svojvoľné). Potrebné je zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Pritom platí, že súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

27.1. Odôvodnenie rozsudkov súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu v posudzovanom spore

zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Ich argumentácia je koherentná a rozhodnutia konzistentné, logické a presvedčivé, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Žalobkyňa v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotenú v konaní pred súdmi nižších inštancií.

28. Obsah spisu tak v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Odvolací súd aj súd prvej inštancie sa spôsobom zhora uvedeným (v podrobnostiach pozri body 1.3. až 1.6. a 2.1. až 2.6. tohto uznesenia) vyporiadali so skutkovými zisteniami ohľadom tvrdení žalobkyne, že zo strany žalovaného došlo okrem neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru aj k diskriminačnému konaniu.

28.1. Dovolací súd v stručnosti poukazuje na bod 153. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v spojení najmä s bodmi 15. až 18. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dáva žalobkyni odpoveď, prečo sa súdy v konaní nestotožnili s jej tvrdeniami o diskriminačnom konaní žalovaného v súvislosti s prekážkami na strane zamestnávateľa, ako ani s tvrdením o diskriminačnom konaní zamestnávateľa v súvislosti s vedením žalobkyne ako nezaradenej zamestnankyne. Odvolací súd sa rovnako vysporiadal s argumentáciou žalobkyne, že za rovnakú prácu sa má prideľovať rovnaká odmena. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť najmä na body 38. až 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých odvolací súd ustálil, že žalobkyňa bola náležite zaradená do tarifnej triedy 9., ako aj to, že v súvislosti s jej zaradením do tarifnej triedy 9. nedošlo k diskriminácii z dôvodu jej veku či zdravotného stavu. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na zásadu, že za rovnakú prácu sa má prideľovať rovnaká odmena, zastávala názor, že osobný príplatok mal slúžiť na kompenzáciu rozdielu základnej sumy medzi tarifnými triedami 9. a 10., odvolací súd jednoznačne uviedol, že zachovanie uvedenej zásady nezakladá nárok žalobkyne na dorovnanie funkčného platu osobným príplatkom, z ktorého dôvodu nepovažoval potrebné dokazovať výšku funkčného platu ostatných zamestnancov zaradených na odbore v rozhodnom čase. Pri dovolacej námietke žalobkyne, že vo vzťahu k nej ako osobe ZŤP šlo zo strany zamestnávateľa o jednoznačnú účelovosť rozhodnutia o organizačných zmenách, dovolací súd poukazuje najmä na bod 16. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd vysvetlil, prečo tvrdenia žalobkyne o ciele a diskriminačnom konaní a o účelových organizačných zmenách nemôžu obstáť. Rovnako v nasledujúcej časti napadnutého rozsudku (bod 17.) odvolací súd vysvetlil, že p. U.K. bola pri ponuke iného vhodného miesta uprednostnená z dôvodu, že spĺňala požiadavku aktívnej znalosti anglického jazyka, ktorá bola pre odbor nevyhnutná.

28.2. Hoci osobitným prípadom povinnosti súdu vyrovnat' sa s argumentom sporovej strany je povinnosť súdu vyrovnat' sa s argumentom odkazujúcim na judikatúru vrcholných súdov (dovolacieho, či ústavného súdu), dovolací súd odkazuje na výklad pojmu ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, do ktorej nepatrí rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Českej republiky, teda v danom prípade ani rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/2204/2003 (porov. R 71/2018).

28.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že sa žalobkyňa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí.

28.4. Dovolací súd ďalej pre úplnosť považuje za potrebné poukázať, že odvolací súd po preskúmaní riadneho opravného prostriedku žalobkyne dospel k záveru, že žalobkyňa vo svojom odvolaní zopakovala svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol. Dovolací súd preto konštatuje, že odvolací súd procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalobkyni znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

29. V kontexte vyššie uvedeného, konštatujúc naplnenie požiadaviek na kvalitu odôvodňovania súdnych rozhodnutí oboma súdmi nižšej inštancie, dovolací súd nezistil opodstatnenosť ani ďalšej (všeobecne formulovanej) námietky dovolateľky, a síce, že súd prvej inštancie neprihliadol na obsah jej záverečnej reči. K tomu dovolací súd poznamenáva, že obsahom záverečnej reči je stručné a vecné zhrnutie substancovaných skutkových tvrdení procesnej strany, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci. Pokiaľ sa súde vo svojich rozhodnutiach vysporiadali s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi žalobkyne, keď z obsahu súdneho spisu nevyplýval opak, nemožno konštatovať porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces a z toho plynúcu vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Žalobkyni ako procesnej strane nebola znemožnená realizácia jej procesných práv, keď na pojednávaní konanom 08. februára 2022 mala možnosť prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu predniesť svoju záverečnú reč a vyjadriť sa tak k všetkým podstatným dôkazom a argumentom žalovaného, pričom oba súde nižšej inštancie sa s pre vec podstatnými otázkami v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadali. Všeobecný súd nemá povinnosť akceptovať obsah záverečnej reči ani z neho plynúce návrhy procesnej strany a podľa nich rozhodovať [porov. tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. IObdoV/22/2012 (ZSP 24/2013)].

29.1. Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti i zápisnicu o pojednávaní (č. l. 2842 a nasl.), z ktorej explicitne vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval na pojednávaní prítomných právnych zástupcov sporových strán, aby v záverečných rečiach zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k právnej stránke veci s tým, že ich záverečné reči nebude protokolovať vzhľadom na ich predloženie v písomnej forme, ktorá bude súčasťou zápisnice. Z obsahu súdneho spisu je zjavné, že záverečná reč žalobkyne je zažurnalizovaná bezprostredne po zápisnici o pojednávaní (č. l. 2846 a nasl. spisu).

30. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní súdom vyčítala, že tieto sa nestotožnili so skutkovým stavom (skutkovými zisteniami), tak ako ich z vykonaného dokazovania vnímala samotná žalobkyňa (existencia prekážok na strane žalovaného zamestnávateľa, diskriminačné konanie spojené s dĺžkou vedenia žalobkyne ako nezaradenej zamestnankyne, odňatie osobného príplatku v rozpore so zákonom, domnelá ponuková povinnosť zamestnávateľa), dovolací súd opätovne na tomto mieste zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) a správnosť skutkových a právnych záverov pri dovolaní odôvodnenom nedostatkom riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií nepreskúmava (R 24/2017, I. ÚS 61/2019).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Žalobkyňa v dovolaní namietala aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

33. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

34. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

35. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešení

predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

36. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

37. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9Cdo/315/2020, 9Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ by mal: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

38. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Úlohou odvolacieho súdu je dôsledné skúmanie obsahu odôvodnenia podaného dovolania vo väzbe na rationes decidendi napadnutého odvolacieho rozhodnutia (I. ÚS 336/2019) s následným záverom, či možno z dovolania vyabstrahovať právnu otázku podľa § 421 CSP, a/ či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a b/ či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 336/2019). Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou odvolacieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (napr. III. ÚS 446/2022).

39. V preskúmvanej veci dovolateľka v dovolaní síce uviedla, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 CSP, ktorý postavila na konštatovaní o tom, že odvolací

súd i súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili, keď za nesprávne boli označené ich závery o nepreukázaní tvrdení žalobkyne o porušení zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby, odmeňovanie v štátnej službe, vzdelávanie a skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. K týmto otázkam však neformulovala žiadne právne otázky a preto ich ani náležite nemohla vymedziť [teda v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neuviedla ako takú právnu otázku riešil odvolací súd; nedoložila ani nevysvetlila označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia dovolacieho súdu, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená]. Formuláciu vlastných právnych názorov na vec založila na skutkovom zistení odlišnom od toho, ako ho ustálili konajúce súdy, čo nezodpovedá požiadavke takej právnej otázky, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Posúdiac dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP v skutočnosti spochybňuje vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, ktoré oba súdy nižšej inštancie viedli k záveru, že žalovaný (zamestnávateľ) v spore uniesol tzv. obrátené dôkazné bremeno.

40. V prípade dovolacích dôvodov uplatnených v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP dovolací súd v dovolaní nedokázal identifikovať ich zdôvodnenie (vymedzenie). Pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať alebo z neho vyvodit' závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 440 - 446). Ústavný súd Slovenskej republiky tiež opakovane konštatoval neprípustný taký postup dovolacieho súdu, ktorým dovolací súd preskúmaval iný dovolací dôvod, než ktorý dovolateľ uplatnil (por. sp.zn. I. ÚS 75/2021, II. ÚS 605/2021).

41. Dovolateľka tak prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP ničím konkrétnym neodôvodnila, neformulovala žiadnu právnu otázku, vyjadrila len všeobecný nesúhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu.

42. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol z časti podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu jeho neprípustnosti a z časti podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

43. Z dôvodov vyššie uvedených dospel najvyšší súd k záveru, že je nevyhnutné aj v tejto časti odmietnuť podané dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

44. Dovolací súd ďalej konštatuje neprípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 CSP, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia argumentovala potrebou aplikácie ust. § 257 CSP, majúca za to, že v danom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa, dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľky na skutočnosť, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania má povahu uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie podľa § 357 písm. m) CSP; uvedené platí aj v prípade, že konečné rozhodnutie má formu rozsudku (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 960).

45. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

46. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

47. Keďže napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodol (aj) o odvolaní proti rozhodnutiu podľa § 357 písm. m) CSP, prípustnosť dovolania nemôže v zmysle § 421 ods. 2 CSP založiť ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci. Prípustnosť dovolania proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorú dovolateľka vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je teda vylúčená podľa § 421 ods. 2 CSP, keďže v prejednávanej veci žalobkyňa napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

48. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

49. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

50. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.